III, 1, 1937

LEI 5

„Cine renunţă la mormânt, renunţă la înviere. Pentrucă, condiţia învierii stă în acceptarea prealabilă, neşovăitoare, senină, a durerilor şi apăsării mormântului".

ICONAR

Directori *Liviu Rusu* *Mircea Streinul*

Redacţia şi Administraţia Cernăuţi, Piaţa Unirii 3

Apare lunar Abonamentul anual 60 lei

Preoţimea şi dăscălimea ardeleană

Mărturisim dintru început, că gândul nostru se duce, când vorbim despre preoţimea şi dăscălimea ardeleană, la acei preoţi şi dascăli de modă veche, cari au fost stâlpii şi conducătorii noştri, în vremurile de vitregă stăpânire străină.

Foarte mulţi, dintre ultimii cari şi-au început activitatea subt Unguri, continuă să reprezinte şi astăzi, mentalitatea care stăpânea altădată, aceste două forţe culturale şi educative ale neamului.

Căci preoţimea şi dăscălimea ardeleană, nici odată nu s'a mărginit, în privinţa vieţii româneşti de aici, să fie doar simplu, *popă* sau *dascăl*.

Ei au avut roluri multiple. Dela aceia, important, de factor care ţinea trează conştiinţa naţională şi până a fi agent sanitar, conducător de bancă populară, gazetar sau răsvrătitor, în fruntea gloatelor de iobagi.

Popa şi *dascălul* ardelean, au fost axa în jurul căreia a gravitat şi s'a închegat toată puterea de rezistenţă a românismului de aici.

Ardelenii n'au avut clasă boierească. Cea care a fost altădată, a îngroşat pe aceia a stăpânitorilor, pentru a nu-şi pierde privilegiile şi'n modul acesta s'a perdut, lăsându-şi urma, doar prin câte un nume, pe care nici mulţimea anilor nu l'au putut rupe din rădăcina cuvântului valah.

In Ardeal au fost numai ţărani. — Aceia cari se încumetau să se ridice din mijlocul poporului pentru a învăţa puţină carte, foarte rar isbuteau să pătrundă în şcoli mai mari, pentru a-şi însuşi un titlu universitar, cei mai mulţi făcându-se preoţi sau dascăli, revenind şi trăind în mijlocul ţărănimii.

In felul acesta ei rămâneau cu fiinţa lor întreagă tot ţărani, legaţi de fraţii lor şi de pământ, ştiinţa ajutându-le să priceapă mai bine, care trebuie să fie drepturile lor şi cum să lupte pentru a le cuceri.

De aceia preotul şi dascălul ardelean nu s'a putut mărgini niciodată să-şi îndeplinească numai slujba propriu zisă.

Biserica şi şcoala în Ardeal este însăşi Istoria. Pe lângă mari eroi răbufnitori de răscoale, preoţimea şi dăscălimea a fost creatoarea vieţii româneşti.

In satul românesc *popa* era totul. El conducea viaţa spirituală şi naţională. Impreună cu dascălul diriguia şcoala şi necazurile ei. Laolaltă încercau mici realizări culturale. — Erau conducătorii micilor încercări bancare şi economice. Sfătuitori în ale proceselor, iar preotul conducea starea civilă şi atunci când nevoile şi iobăgia apăsau prea greu pe spinarea poporului, tot preotul şi dascălul erau aceia, cari luând crucea şi conducerea porneau în fruntea mulţimilor, spre făurirea altor destinuri.

„Preoţi cu crucea'n frunte...

In marea lor majoritate nu-şi lepădau nici portul românesc. Umblau aşa cu ceoareci şi cu cămaşe albă, ca'n alte timpuri strămoşii stăpânitori.

Şi era bine aşa..

Adevăraţii conducători ai neamului de plugari ardeleni au fost *popa* şi *dascălul*. Ei erau „domnii": *domnul* părinte şi *domnul* învăţător. Intre aceşti domni recunoscuţi şi între cei conduşi era o mare armonie, o solidaritate de interese şi o comunitate de ideal, care a format tăria de neînvins a românilor din Ardeal, în potriva aroganţilor stăpânitori.

La fel gândeau, la fel munceau. Unii se regăseau în ceilalţi. Popa ori dascălul ridicat dintre plugari se simţea bine între ai săi. Aceştia pe de altă parte erau mândri şi mulţumiţi de cel care-i onora pe toţi, prin ceiace însemna el. Fiinţa neamului era unitară. — In gânduri şi în fapte.

*

Insemnând această stare de altădată, atât de rodnică pentru neam, ne gândim cu durere la ceiace vedem şi trăim azi.

Preoţimea şi dăscălimea nu mai joacă rolul pe care altădată l-a onorat până la strălucire şi martiriu.

Politica, cu toate derivatele ei, a înveninat şi aceste categorii de nobilă şi sfântă profesiune.

Nu insistăm pe această temă. E cunoscută. Dar vremea nu stă pe loc.

Iată că se arată tot mai evident semnele unei mari şi noi prefaceri româneşti. Prefacere sufletească şi de armonie în sânul diverselor categorii ale fiinţei româneşti.

In această bătălie, ce se desfăşoară, noi chemăm preoţimea şi dăscălimea, la rolul frumos pe care l-a avut altădată aici în Ardeal.

ION BANEA

Antinomia Stat-democraţie

de ALEXANDRU CONSTANT

Pericolul democraţiei, în accepţia sa ideală ca şi în practica politică, este astăzi incontestabil. Numeroase sunt condeele, cari l-au relevat; sângeroase concluziile practice, cari îl atestă. Tema democraţiei nu mai constituie pentru contemporani o absorbantă gimnastică intelectuală; circumscrisă la un grup de teoreticiani inofensivi; dimpotrivă, se pare că silogismele democraţiei se scriu cu sânge uman în pergamentul preţios al celor mai avansate civilizaţii.

Toată drama actuală a omenirii — Spania, Rusia, China —, toată această formidabilă concentrare bipolară de forţe contradictorii — democraţie şi autoritate, — care, ca niciodată, desparte lume pe două poziţii de luptă ideologico-militară, toată această înfierbântare peste măsură a masselor, cuprinse de pasiunea politică, sunt consecinţele inevitabile, logice ale democraţiei.

Dar să procedăm sistematic.

Iată câteva adevăruri axiomatice:

1. Organizaţia de stat este indispensabilă vieţii în comun a oamenilor; în concepţia cea mai simplistă, Statul oferă un minimum de disciplină şi garantează coheziunea necesară unei colectivităţi. Axa statului o constituie ideea de autoritate efectivă.

2. Autoritatea de stat, pentru asigurarea continuităţii şi eficacităţii Statului, trebuie să crească organic din realitatea umană, nu să se elaboreze contractual. Se înşală toţi cei cari cred că suveranitatea este rezultanta unei adiţiuni consensuale; aparenţa contractuală ascunde pretutindeni un dat organic.

3. Antipodul statului este anarhia, care, negând orice autoritate, deschide drum forţei şi arbitrarului. Noi afirmăm şi vom demonstra mai jos că democraţia macină orice autoritate, sfărâmă deci resortul statului, devorează statul, făcând loc anarhiei demente.

4. Imperativul epocei actuale este statul puternic, statul autoritar; forti-

(Continuare în pag. 4)

Aniversare

Înc'un an, porumbă neagră, lângă
agrişele tinereţii mele...

Împlinirea aş fi vrut-o sbor şi viscol,
căluşar zornăitor, arhanghel.
M'aş fi vrut corăbier spre ţărmul lânei
dus egeic într'un alb violoncel.

Dar e o'mplinire fără flamuri,
lângă tinereţea de leşie.

Vârsta asta, şuer pentru alţii,
nu mi-e paloş, nu mi-e praştie, nici ciută.
Dacă lacrimă-ar putea să-mi fie baremi,
rodie de cer aş duce-o'n palmă.

Lâncedă aniversare, pas sălciu
potmolit în linişti de smârcuri,
când sub frunte amurgesc păunii
şi când visul rupe scări de borangic...
Tot ce-a fost stea limpede şi jerbă
doarme'n mlaştini, fumegă'n gunoae.
Care umeri au cărat iubiri şi steme
şi'n afunduri le culcară lângă viermi?

La această împlinire, numai anii,
anii vechi se strâng şi-şi pleacă fruntea
pe genunchii mei şi plâng...
Desculţi vin unii,
vin cu tălpi senine de lalele,
cu obraji de fragedă răsură,
iar alţi îşi rup vestmântul şi-mi arată
pieptur ile lor însângerate,
glezna sfâşiată prin ciulini...

Stau în jilţu-aniversării mele
cârpocit cu sfori...
Şi nu mai pot
să'ntind mâna ca să mângâe trecutul
şi la piept bujorii lui să mi-i adune.

O, cum m'aş întoarce în albumul
unde, în costum de marinar,
încă mai surâde subt beretă
un copil cu totul de azur.
Aş dormi cu frunzele presate
între foile întâei cărţi cu vis
strecurată de efebul palid
domnişoarei ca un cer sfios.

RADU GYR

Narcis vorbeşte cu isvorul lui

Frumos eşti, fratele meu; mai frumos decât mine.
Ochii tăi sunt mai mari decât oglinda lor
şi sunt punctaţi cu stele şi au culoarea infinitului
şi nepăsarea infinitului, şi liniştea veciilor.

Frumos eşti, fratele meu; mai frumos decât mine:
braţele tale sunt ca două râuri şi pot să cuprindă
mult pământ, şi'mbrăţişează şoldul sălciilor, neted.
Şi'n priviri, cu marmorele muşchilor mei s'asemuesc,
[ca'ntr'o oglindă.

Frumos eşti, fratele meu; mai frumos decât mine.
Frumos şi viu. Eu sunt ca o coloană
lângă care urcă iedera tot mai înalt, şi crengile urcă,
şi florile se fac fruct, şi mugurii coroană.

Frumos eşti, fratele meu, şi viu. Uneori cred că sunt eu
dar îmi ştiu trupul sterp, ca un smochin sălbatec, şi sufletul meu
e gol ca azurul pe care nu-l traversează nici vântul, nici
[ploile goale
şi'n care de mult a'murit ultimul zeu.

Eu nu văd dincolo de braţul acesta al meu
care se culcă peste umbra lui ca lebedele peste umbra lor;
eu nu văd dincolo de coapsa aceasta a mea
pe care, uneori, ca pe-o lăută, trec acordurile vântului, uşor.

Frumos eşti, fratele meu, fiindcă eşti viu:
frumos eşti, când te străbat fulgerele ca un sânge
şi când cuprinzi cu braţul tău mai blând decât lumina
şi cu toţi ochii tăi şi cu tot trupul tău, o nimfă care plânge!

Frumos eşti, fratele meu, când te sbaţi în bine,
şi când te smulgi din tine, şi când porneşti,
viteaz şi tânăr, încununat cu iarbă smulsă şi cu flori
surprinse'n somn, spre văile-omeneşti.

Şi când te'ntorci din ura ta, murdar,
şi plângi, şi cerul nu-ţi mai curge'n ochii obosiţi şi când
pe urma ta, precum din marile dureri,
din mâl răsare-o floare şi'nc'o floare, şi rodeşte iarba
[tremurând.

YVONNE ROSSIGNON

Camaradul Ion

Ion al Ursului atâta e: plugar de treabă,
Cinstit, n'a zălogit nimic din gândurile vii.
Dar într'o zi, jandarmii l-au luat, cu grabă,
Cu vaer de nevastă şi'n ţipăt de copii.

L-au dus, înlănţuit, pe străzi, la închisoare
Şi l-au robit însângerărilor de jvardă.
De-atunci, Ion s'a ridicat — vâltoare —
Şi gândul lui mijeşte răzbunări de bardă.

A slovenit în cartea neamurilor ceasuri grele
Şi-i gata să-şi dumice — darnic — viaţa toată.
Nici teamă n'are de prigoană şi zăbrele:
Stă drept, de-ar fi să-i frângă oasele pe roată!

Satul s'a deprins să-l ştie astăzi cneaz
Cu vreri sălbatice năimite'n mâni.
Cu bunătatea rumânească scrisă pe obraz,
Ion a dat plugarilor zapisuri de stăpâni.

Ortac al tuturor şi şef de cuib, vestit,
Vorba lui e totdeauna dreaptă, bună.
Spre moarte, când Ion a poruncit,
Sătenii trec, voioşi, cu pasul de furtună.

VALERIU CÂRDU

Şase poeme inedite pentru prieteni şi câteva tristeţi

de MIRCEA STREINUL

Renunţare

Domnului Virgil Rădulescu

Din groapă m'am întors, să pipăi cum lumina
mai cade'n clară ploaie peste pomi şi ierbi —
azurul sângele şi-l varsă pe grădina,
în care vin să-l bea îndrăgostiţii cerbi.

Un soare-imens îşi desfăşoară depărtarea
pe umerii livezilor înflorate
şi par'că'n clopote albastre cântă zarea,
în care ca o inimă vecia bate.

Dar din adâncuri glasul lutului mă chiamă,
i-aud în flecare frunză tânguirea;
de-atâta soare a'nceput să-mi fie teamă, —
şi simt ce-obositoare-i în lumină nemurirea!

Mi-i dor de tine iarăşi, noapte, moarte, mamă.

Fata în mormânt

Lui Barbu Sluşanschi

Ea vede cum deasupra soarele
deschide pe mormântu-i crinii
şi-aude în pietriş isvoarele
cum plâng sub aripa luminii.

Prin mânile-i îşi sapă viermii drum
în ochi îi mustuie puroiul,
iar inima s'a prefăcut în scrum
şi braţele-i sporesc gunoiul.

Deodată, însă, o imensă fericire
îi copleşeşte sufletul, căci simte cum din ea răsare,
făcându-şi loc prin carnea ruptă, un subţire
şi gingaş fir: e pomul, care
va creşte mâne cântece la soare!

Text simplu, omenesc

Bucuriei de-a fi trist

In tâmpla ta mai linişteşte seara
lumini târzii de crepuscul apos;
coboară ploaia să asculte umbra
pe mâna ta cum cântă de frumos.

Pe-obraji mireasma cimbrului îţi urcă
un abur de câmpie, amăruiu;
tăcerea bate'n lampă zumzet de lumină...
Iar ai plâns! De dorul cui?

Îngenunchiez şi plânsul ţi-l sărut,
dar fruntea-ţi cade ca o pasăre pe carte.
Doamne, simt de-acuma cum răsună'n lut
cerurile Tale moarte.

Sfârşit de vacanţă

Lui Filon Lauric

Moartea stă la un ţărm târziu, liniştit,
unde lumina abia de bate, încet, încet;
copiii — ca nişte flori au adormit
şi n'au ştiut
că'n inimă un spin le-a crescut.

Ciobanii au uitat de fluier, deşi melodia
mai stărue pe buze
şi-o sărută veşnicia;
visau, fără să ştie,
o lumină ciudată, târzie.

Fetele zâmbeau, tăcut,
şi îngerii oftau în somn;
Dumnezeu începea din lut
o nouă dimineaţă
într'o ţară înaltă, de ceaţă.

Amurg

Unei imense tristeţi

Când fruntea-ţi peste mâna mea se'nchină,
mă'nalţ coloană'n vastele azururi,
ca ploaia tâmplei tale de lumină
în mine s'o culeg deapururi.

Incertitudine

Lui Cozé Tarnavschi

Unde răsună
cântecul, depărtat, depărtat,
ca un sbor de aripă albă
sub stele, sub lună?

Par'că-i al meu,
dar bine nu ştiu;
poate-şi tremură târziu
lumina peste veacuri Dumnezeu.

Cântecul sună
sub stele, sub lună;
numai eu îl ascut
crescând din tăcere, demult...

ficarea lui este în funcţie de jugularea democraţiei deslănţuite. In măsura în care cauzele democraţiei sunt înlăturate, statul capătă în forţă.

* * *

Pe baza acestor patru coordonate vom desvolta subiectul tezei noastre.

Democraţia, după recunoaşterea tuturor teoreticienilor, pune ca principiu „autonomia conştiinţei şi voinţei individuale" [1]). Principiul acesta implică primatul individului ca singură realitate vie, sursă a conştiinţei şi voinţei. „Ce n'est pas simplement que l'individu est roi, c'est qu'il est seul et unique" [2]). Cât despre Naţiune, ea este o ficţiune, sau cel mult o rezultantă quasi aritmetică: „Et la Nation, d'où existe-t-elle...?" Consecinţa acestei concepţii este uşor de întrevăzut: „La fin suprême (al statului) est l'individu et les institutions collectives ne peuvent avoir de prise sur lui que pour autant qu'elles s'adèrent indispensables à son propre enrichissement individuel" [3]). Privit în perspectiva acestor concepţii, Statul devine „un ansamblu de instituţii mai mult sau mai puţin stabile, mai mult sau mai puţin legate între ele în teorie şi în practică, cari încarnează tradiţiile colective şi administrează interesele colective reunite în cursul istoriei de un grup de oameni trăind pe un teritoriu dat când, pentru raţiuni deasemeni istorice, şi prin aceea aleatorii, există între ei un minimum de solidaritate" [4]).

Aşa dar, democraţia nu vede în câmpul vieţii umane, decât indivizi, cu o conştiinţă şi voinţă autonomă, cârmuită de legea proprie, nu streină, din afară, eteronomă; singura realitate deci, căreia i se poate recunoaşte o finalitate, este individul. Viaţa colectivă facilitează scopul acesta unic. Cum? Prin organizarea statului, care este un ansamblu corelat de instituţii, având adeziunea voinţelor individuale. Statul, astfel conceput, nu are scop în sine; el este numai mijloc în serviciul individului.

In toată această construcţie teoretică, nici un loc naţiunii; pentru că nu există. Singurul suport al statului este individul, prin actul de adeziune personală.

Ce devine în fapt Statul într'un atare climat ideologic? Spre a uşura lucrul, găsim necesară o distincţie în noţiunea Statului, o secţiune, am spune orizontală, în structura sa: infrastructura, formată din instituţiile fundamentale, permanente, cari conturează tipul statului modern, acelaş pretutindeni; suprastructura, alcătuită din instituţiile specifice şi variabile în timp, cari împrumută fiecărui stat şi o fizionomie particulară (Statul francez, român, englez etc.).

In regimul democratic, s'a stabilit un fel de convenţie pentru intangibilitatea statului infrastructural, care, în luptele politice, dintre partide, rămâne neutru, exterior, el reprezentând elementul de continuitate în succesiunea valurilor politice; dimpotrivă, statul suprastructural se schimbă, evoluiază sub influenţa partidelor politice. Statul infrastructural prezintă deci acel minimum de disciplină, care permite lupta politică a partidelor.

Este ca un zăgaz pus valurilor umane cu tendinţă divagantă în toiul luptelor politice.

Pe ce se sprijină acest stat? Democraţii pretind că tot pe individ, recunoscut ca realitate unică.

Care este astăzi situaţia statului? Lupta politică, altădată apanagiul unei minorităţi, s'a adâncit şi are tendinţa de a se adânci până la ultimul membru al colectivităţii naţionale. Procesul democratic urmează un drum precis: sfărâmă blocul naţional, pulverizându-l în indivizi, pe cari îi asvârlă în câmpul electoral al vieţii politice, unde se regrupează exterior, programatic, ideologic uneori, pe interese trecătoare, personale de cele mai multe ori, în partide. In locul stâncii naţionale, se instalează dunele eratice de nisip, în urma acţiunii distructive a democraţiei. Prin pulverizarea blocului naţional, singura temelie reală a statului infrastructural, se distruge fundamentul acestuia. Pe dunele mişcătoare nu se poate construi nimic solid, permanent. Statul fundamental se mişcă, trosneşte, se rupe în bucăţi, se prăvăleşte.

Statul, care presupune o delimitare precisă, aceea impusă de fiinţa naţională, nu mai are nici o raţiune logică de a exista: individul, astfel emancipat, stăpân absolut pe conştiinţa şi voinţa lui, poate renunţa la statul unui punct geografic, pentru a se ataşa altuia aiurea, conform lozincei, „ubi bene ibi patria". Individul a devenit circulabil, rătăcitor, odată ce a ieşit din zona de atracţie a naţiei. Statul nu mai poate exista, lipsit fiind de temelia sa. El a devenit obiect de contract, care variază după voinţa părţilor, putând fi reziliat, prelungit, modificat.

Dacă se cercetează dreptul democraţiilor, se identifică uşor toate aceste consecinţe. Un exemplu dintr'o mie: un cetăţean poate renunţa la naţionalitatea sa, aşa cum o naţionalitate se poate îmbogăţi cu elemente noui, înglobate printr'un act de adeziune, un contract cu statul respectiv.

Nu e locul aci la desvoltări mai largi. Trebuie însă relevată o foarte interesantă coincidenţă: acest climat democratic pare anume creat pentru fii lui Iuda, pentru oamenii fără patrie, fără stat propriu. Există o corespondenţă uimătoare între caracterele jidovului rătăcitor şi condiţiile nouilor formaţiuni politice. Nu cumva acţiunea distructivă a democraţiei camuflează opera perseverentă, demonică a lui Israel?

* * *

Regenerarea statului este condiţionată de refacerea naţiunii. Blocul naţional constitue unicul fundament, pe care se ridică statul puternic, autoritar. Statul puternic deţine forţa sa de la naţiune, care, fiind unitară şi permanentă, împrumută şi statului aceste caractere. Autoritatea statului, fiind o prelungire a voinţei naţionale, nu este silnică. Voinţa naţională nu este o rezultantă aritmetică, electorală, contractuală, menită a se organiza de sine, ci o adeziune intimă, organică, la opera elitei, conştientă, superioară, organizatoare.

Naţionalismul, cu deosebire naţionalismul românesc, este un imperativ al timpului: Naţia dezagregată trebuie reconstituită spre a da statului singurul fundament propriu. Această operă impune o acţiune antidemocratică şi antiiudaică. La noi mai ales, unde blocul naţional este foarte expus din cauza coexistenţei minoritare între aceleaşi limite teritoriale şi a numărului exorbitant de iudei, democraţia este cea mai periculoasă inconştienţă. Pe măsură ce blocul naţional este pulverizat, prin nefastă acţiune a democraţiei, statul se destramă, dispare. Finalul acestui proces este comunismul, negaţiunea ideii de naţiune şi stat.

Iată de ce efortul naţionalismului românesc, în forma sa pură, intransigentă, legionarismul, trebuie însufleţit de un mare elan şi dublat de conştiinţa unei răspunderi unice: salvarea naţiei şi statului românesc.

Nimic pentru această înaltă misiune nu trebuie economisit. Şi mai ales, nimic cruţat.

ALEXANDRU CONSTANT

Nici o putere, nici o dragoste nu este deasupra Neamului, nu se poate împlini decât în Neamul tău, afară doar de puterea lui Cristos, de dragostea pentru El.

ION I. MOŢA

[1]) Louis Le Fur, Les grands problèmes du droit, Paris, 1937, p. 542 şi urm.
[2]) S. de Madariaga, Anarchie ou Hierarchie, Gallimard, 1936, p. 96.
[3]) S. de Madariago, op. cit., p. 91.
[4]) Ibid., op. cit., p. 95.

III

Misiunea Legiunii

Mă voiu strădui să nu scriu decât bazat pe fapte. Departe de mine gândul de-a face profeţii sau exaltări ale unor stări inexistente. Pornesc cu intenţia de-a desprinde mai întâiu contribuţia mişcării studenţeşti şi legionare în desvoltarea României postbelice, voiu arăta apoi locul pe care îl are Legiunea mai ales în ultimii ani ai vieţii noastre culturale, sociale şi politice. După aceasta voiu căuta să scot în evidenţă poziţiunea istorică a mişcării legionare faţă de problemele cruciale ale neamului nostru.

Mişcarea legionară are o misiune istorică pentru că nimeni în afară de ea n'a luat o atitudine atât de categorică, atât de profundă faţă de cursul interior, intim al vieţii noastre naţionale. Nimeni în afară de ea n'a intuit rezolvirea problemelor cari răsar din lumea sufletului bolnav, într'un mod atât de radical şi cu o pregătire atât de serioasă a mijloacelor umane — morale şi materiale — capabile a da un alt curs vieţii de Stat Românesc.

Hulita, primitiva, sălbateca mişcare studenţească începută la 1922, a avut ca rezultat următoarele înfăptuiri: 1. Demascarea metodică, neîntreruptă a pericolelor cari pândesc Statul şi Naţiunea românească: bolşevismul, iudaizarea, francmasoneria, politicianismul, mizeria morală şi materială. Au de an s'a exercitat o critică, o atitudine de opoziţie dârză, neînfricată, care dacă s'ar fi redus numai la atât, ar fi rămas ca un semnal de alarmă salvator într'o lume de ruină şi nepăsare. 2. Mişcarea studenţească a făcut ca România faţă de celelalte ţări europene, în afară de Germania de azi, să aibă cei mai puţini profesori universitari sau mari intelectuali jidani. 3. Lupta studenţească începută la 1922 a călit cea mai intransigent naţionalistă studenţime de pe glob. (Să nu se afirme că studentul român nu face carte. La universităţile româneşti se face tot atâta carte ca şi la cele mai bune universităţi din marile ţări ale Europei!) 4. Studenţimea română a pregătit formarea organizaţiilor de dreapta din România şi a dat naştere Legiunii. Ea a fost elementul germinator al dreptei româneşti, în care astăzi se scaldă atâţia plagiatori şi profitori.

Dacă mişcarea studenţească are mai ales o contribuţie critică, o atitudine centrală, atacând problemele esenţiale, mişcarea legionară, care a împlinit anul acesta zece ani de activitate, se prezintă faţă de prima ca o fază ulterioară prin stabilirea mijloacelor de soluţionare a acestor probleme. Până la Legiune România modernă n'a cunoscut ceea ce se numeşte organizaţie politică. Am avut mişcări populare, răscoale, partide politice puternice dar n'am fost în stare să creiăm până la acea dată o adevărată organizaţie politică, socială.

Lucrurile acestea se ignorează, nu se spun, se ocolesc sau se botează cu răutate diabolică. Ele constitue însă o mândrie naţională, o mare probă a geniului naţional! Până la Legiune România modernă n'a cunoscut ca mijloace de realizare politică alte căi decât cele ale programelor însoţite de grupări de oameni legaţi între olaltă, în cazul ideal, prin convingerea că un anumit sistem de legiuiri, o anumită administraţie (centralizatoare sau descentralizatoare), întocmirea unui buget, pot constitui norme supreme de conducere a unui stat. Adevărul istoric e că partidele noastre politice au fost la o distanţă enormă chiar de acest „ideal politic".

In faţa unei astfel de situaţii Legiunea afirmă un principiu absolut nou în viaţa socială românească: esenţial pentru o acţiune de stat este formarea elementului uman, creiarea aparatului cu care vei activa. Deci nu este pe primul plan programul politic ci omul căruia îi încredinţez un post de muncă.

Plecând de aci organizaţia a primit an de an contururi tot mai precise, o sistematizare perfectă i-a permis încadrări tot mai numeroase. Loviturile pe cari le-a primit au întărit-o şi i-au impregnat încrederea necondiţionată în victorie.

Afirm că Legiunea, începând cam cu anul 1933 are influenţe directe şi puternice asupra cursului politicei interne româneşti, asupra educaţiei tineretului din întreaga ţară, iar în ce priveşte politica externă a României, ideile exprimate în mod oficial de către Căpitan, primesc, prin desfăşurarea zilnică a evenimentelor externe, o confirmare din ce în ce mai pronunţată.

Vom indica acum influenţele directe ale mişcării legionare asupra vieţii politice interne: 1. Sguduirea produsă în ţară după disolvarea gărzii de fier produce: a) instalarea unui anumit om în fruntea cabinetului liberal şi astfel accentuarea disensiunilor din partid; b) depărtarea continuă a d-lui Vaida de unele cercuri ţărăniste (motive misterioase au provocat căderea ultimului guvern ţărănist), naşterea frontului românesc; c) încercarea d-lui Goga de-a se uni cu fosta gardă de fier şi unirea cu LANC-ul; d) politica simulant naţionalistă a guvernului liberal actual; e) naţional-ţărăniştii, prin opoziţie, alunecă tot mai mult spre stânga. Pretutindeni se vorbeşte de spirit nou, toţi încearcă să formeze cadre ale tineretului, toţi defilează şi toţi nu vor puterea decât . . . . cucerită.

Influenţe educative (I) şi culturale (II); I. 1. pregătirea premilitară; 2. straja ţării (direct inspirată — în formă — de cărticica şefului de cuib); 3. taberele de muncă obligatorie. II. Fonduri grele întreţin reviste, editori mari publică opere ale „adevăraţilor tineri", se tipăresc opere de îndrumare naţională, se vând relativ eftin serii de publicaţii pentru „luminarea satelor". Incontestabil apar şi lucrări foarte serioase. Dar e vorba de sistem. (Un exemplu: după al treilea număr din Insemnări Sociologice, revista legionară condusă de d-nul prof. Traian Brăileanu, a apărut subit „Sociologia Românească", revistă condusă de d-nul prof. D. Gusti). Pretutindeni un răspuns legionarismului: în politica internă, în felul organizaţiilor, în activitatea ideologică. (Asupra politicii externe vom reveni altă dată pe larg). Nimic nu scapă, totul trebue imitat şi dirijat în altă parte. Se repetă exact cazul Germaniei înainte de instaurarea regimului Naţional Socialist, când toate celelalte partide politice au devenit în mod neaşteptat ultranaţionaliste. Intrebat ce este de făcut în această situaţie, viitorul Führer a răspuns: „Acesta e semnul că suntem tari".

Enumerarea de mai sus voeşte să indice în mod concret faptul că mişcarea legionară neajunsă încă la situaţia de-a conduce efectiv destinele României, exercită de pe acum o repercusiune bine simţită asupra desvoltării vieţii noastre sociale. Că se produce o imitare nesinceră, faptul este foarte periculos chiar pentru manevratori.

Misiunea legiunii se naşte din puterea de viaţă a Românilor. Ea nu poate fi contrafăcută şi nici deviată, căci ea este o stare de spirit, o simţire, un mare elan. Când mă întorceam de la ultimul congres studenţesc ţinut la Craiova am avut fericirea să stau câteva ore în jurul Căpitanului. Eram în jurul său câţiva Cernăuţeni. „Ce-aţi văzut la Craiova?", ne-a întrebat. Fiecare ne spuneam impresiile: ordine, disciplină, rapoarte frumos prezentate. „Bine", a zis Căpitanul. Şi apoi cu o flacără în ochi, pe care nu o pot uita: „La Craiova a fost duh legionar! Ştiţi cum pornesc apele Bistriţei din munţi când se ridică zăgazurile. Aşa e duhul legionar! Când vom avea Congresul tuturor Românilor?"

In această viziune a unei arderi interioare, conturând un nou relief sufletesc al Românului, trebue surprinsă marea misiune a Legiunii. Suntem într'o situaţie şi istorică şi geografică, care nu ne îngădue atitudini uşoare, de joc echilibristic şi de facile combinaţii. Soluţionarea problemelor

(Continuare în pag. 6, coloana I-a jos)

Caimacamul Vogoride

Oglindă pentru azi

Spuneam într'o lucrare despre epoca Unirii Principatelor că Vogoride, ultimul fanariot, ar merita un studiu aprofundat. Mă gândeam atunci la caracterizarea personagiului, quintesență de levantin duplice, la rolul lui politic, la înfierarea lui ca trădător fățarnic și laș al țării lui adoptive.

Vogoride al nostru, fiu al capuchehaiei Stephanos Vogorides, „prinț" de Samos, era grec pripășit la Iași și de fapt spion turcesc, năzuind tronul moldovean drept răsplată a serviciilor sale. Ginere al lui Conaki-poetul, folosea averea opulentă a soției sale, de altfel bună patriotă, soră vitregă a lui Costache Negri, ca să corupă pe toți cei ce se lăsau cumpărați spre a zădărnici Unirea. Erau destui oportuniști printre boerii bătrâni, parte rusofili, parte ambițioși și lacomi de bani, cari urau de moarte pe unioniști. Dar nici Toader Balș, nici Costin Catargi n'au atins rafinamentul de perfidie și duplicitate vădit de Vogoride întru zugrumarea destinului românesc. Eduard Grenier, secretarul francez al lui Grigore Ghica ni-l descrie: „un prost plin de viclenie și de încredere în sine. Avea două arme pe care le credea irezistibile: minciuna și banii". Umbla în costum turcesc în mijlocul strălucitoarei societăți moldovene îmbrăcată după ultima modă a Parisului, își ascundea șiretenia după un paravan de incultură și simulată naivitate. Toți își băteau joc de el unde apărea cu țeasta ca o căpățână de zahăr, cu ifosele lui de „dobitoc grotesc, care n'avea decât un tertip în sac, minciuna". Grenier află că Vogoride s'a cocoțat caimacam: „N'am mai râs atunci... mânia și indignarea mă înăbușiră la această veste și suferii ca un Moldovean de această rușine gratuită" făcută țării.

Unioniștii sperau să ducă de nas pe grecoteiu. Însuși Grigore Ghica, scriind din Franța fiului său Constantin, se înșela în această nădejde. Disimularea, viclenia și cruzimea grecului surprinse toate așteptările. Depeșele diplomatice ale lui Victor Place, consulul francez din Iași, ne desvălue în detaliu toată grozăvia prigoanei deslănțuită împotriva patrioților unioniști. Și aici istoria acelor timpuri pare o oglindire a zilelor noastre.

Trebuia să se aleagă deputații pentru Divanul Ad hoc. Dacă norodul alegea pe candidații unioniști, interesele Turciei și planurile lui Vogoride se spulberau. Destinul românesc trebuia ferecat și zădărnicit. Acum caimacamul desfășură prigoana cu toată ferocitatea grecoteiului îmbătat de putere și setos de răsplată.

Prigoana începuse încă din vremea lui Teodor Balș, primul caimacam. Om al Turcilor, Balș îl înalță pe Vogoride ministru de finanțe, *închide Academia Mihăileană, școala de Teologie* [1] și 22 de școli primare, infectate de spirit unionist. „Agenți nenumărați cutreeră țara cu învoirea caimacamului, lucrând prin intrigi și făgădueli la răspândirea ideilor antiunioniste" [2] Balș moare la 1 Martie 1857 și la 7 Martie Vogoride e numit caimacam, datorită recomandării naive a lui Victor Place, căruia grecul îi dăduse în scris fățarnicul angajament de a nu împiedeca prin nimic libera expresie a voinței poporului. Ajuns caimacam cu agrementul Franței, Vogoride leapădă pielea de oaie și se înfățișează vulpe și hienă. Costin Catargi, ca ministru de interne, îi dă mână de ajutor, lăudându-se pe față că nici un unionist nu va ajunge în divan. Numai unul le va scăpa. Și încep „măsurile de ordine". La porunca lui Vogoride sunt arestați doi tineri unioniști și întemnițați fără judecată, constată Place. „Vogoride, ajutat de ministrul de interne dă instrucții prefecților să întocmească listele electorale, specificând în dreptul fiecăruia calitatea de unionist sau antiunionist. S'au trimis apoi agenți prin județe, care trebuiau să zădărnicească lucrările comitetelor unioniste, interzicându-se orice opiniuni favorabile Unirii; s'a recomandat chiar întrebuințarea forței armate. Ziarele au fost confiscate, afară de cel guvernamental, *Gazeta Moldovei, și unul ovreesc al ovreilor austriaci (!).* Un noian nesfârșit de știri false, de zvonuri tendențioase la adresa Unirii și a unioniștilor se răspândește cu iuțeala fulgerului prin toată țara. Profesorii unioniști sunt destituiți în massă, chiar clerul... e reclamat, în frunte cu Mitropolitul țării, patriarchului din Constantinopol" [1]). Cum vedem, vremea noastră are precedente. Vogoride vrea să destitue pe Mitropolit sau să-i ia dreptul de prezident al divanului, ceeace nereușind „își îndreaptă atunci armele asupra preoților, care încep a fi destituiți în mare număr de Ministrul Cultelor... Preoți, profesori, meseșugari, țărani, toți cei care se manifestau ca unioniști și căutau răspândirea ideilor unioniste, erau urmăriți și prigoniți" [2]). Atâta însă nu-i era de ajuns Vogoridelui. El se apucă pe cont propriu de purificarea listelor electorale de unioniști. Din 3600 de preoți rămân 205; din 2000 de mari proprietari numai 350, din 11000 de negustori numai 1190. Era „o operă monstruoasă". Și Victor Place continuă: „Reclamațiile erau aduse la cabinetul prefectului. Acesta scria pe fiecare din ele rezoluția, iar dimineața hârtia era dusă comitetului spre iscălire, fără a se delibera asupra celor reclamate. Cât despre micii proprietari, comitetul le-a refuzat pur și simplu reclamațiile și, dacă cereau un răspuns scris, li se răspundea că li se va scrie acest răspuns cu lovituri de biciu". Asta s'a întâmplat și se mai poate întâmpla, oridecâteori soarta țării va încăpea sub bunul plac al vogorizilor. Baronul Talleyrand, delegatul francez în comisia de supraveghere a alegerilor, alarmat de Victor Place, anchetează și constată fapte și mai revoltătoare. Vogoride huzurea nesinchisit. Un singur unionist străbătuse în divanul măsluit.

Geniul viitorului românesc l-a silit pe Vogoride să redevie motan pocăit, să reîmbrace pielea de oaie a imparțialității simulate. Alegerile, anulate și repetate la cererea marilor puteri, invederară voința țării, trimițând în divan 83 de unioniști din 87 deputați. Vogoride se abținuse dela abuzuri și ingerințe, sperând să-și dobândească simpatiile patrioților români pentru o viitoare domnie, dupăce își întărise încrederea Turciei prin samavolniciile trecute. Aici se arătă naiv în șiretenia lui primară. N'a fost el singurul desamăgit „Ceeace nu este mai puțin remarcabil este că aproape *nici unul din boerii bătrâni*, printre unioniști ca și printre separatiști, *n'a fost ales*. Boerii cei bătrâni sunt priviți cu bună dreptate ca reprezentanți ai unui sistem de venalitate, de trădare, care a trecut dupăce a fost atât de dăunător țării" consemnează Victor Place. Tragă învățământ astăzi și tragă-și pe seamă cel ce pricepe rostul vremii. Astfel s'a încheiat în mod fericit lupta dintre destinul românesc și Vogoridele trădător.

*

Deci iată că și înaintașii noștrii au îndurat asprimea cârmuirilor potrivnice

[1]) ca și azi Universitățile.
[2]) Cornelia Costescu: Victor Place, București, 1933.

[1]) Cornelia Georgescu, ibid., p. 14.
[2]) Ibid.

---

noastre cruciale: formarea unui aparat de stat puternic, autonomizarea politicului față de economic prin nașterea și întărirea economiei naționale și prin separarea elitei politice de cea economică, ridicarea orașului românesc concomitent cu fortificarea satului, în sfârșit și mai ales, potențarea la maximum a tot ce este valoare culturală și civilizatorie, toate aceste reclamă o unitate de simțire, o dirijare centrală cu ecouri active până în cel din urmă cătun. Acest lucru presupune o invincibilă forță morală, o continuă educare a masselor, o necontenită frământare a energiilor naționale: iată misiunea legiunii.

LEON ȚOPA

credinţei lor patriotice, câştigându-şi un drept de cinstire la întreaga viitorime. Sământa celor ce pătimesc pentru o credinţă n'a pierit, precum nici a Vogorizilor zeloşi să ucidă destinul unui neam. In lumina istoriei, răsfrântă spre azi, e lesne să ţi despărţi contemporanii în patrioţi şi Vogorizi, cu amărăciunea că şi în România liberă şi mare a fost cu putinţă repetarea, *mutatis mutandis*, a infamiilor din preajma Unirii Principatelor. Vogoridismul este şi azi în plină floare, deşi ascuns în şicana „măsurilor de ordine", deşi dosit în rafinamentul schleicherian al imitării lucrului pe care umbli să-l nimiceşti. Metodele vogoridice s'au desăvârşit, represiunea interdicţionistă vrea să statornicească o acalmie artificială prielnică creşterii surogatului legal şi ofilirii destinului real al ţării. Locul unioniştilor prigoniţi l-au luat legionarii.

Ca şi în trecut însă, peste orice vicisitudini, cu preţul oricăror suferinţe sau jertfe personale, destinul românesc trebue să iasă învingător. Dacă nu ar fi aşa, înseamnă că s'a curmat înălţarea şi că neamul românesc e în pragul declinului. Dece? Pentrucă prima înfrângere a destinului românesc, prima abdicare, însemnează începutul sfârşitului Acest lucru să-l cumpenească cei cari, având încă frânele în mână, se mai simt răspunzători faţă de istorie. Cât despre Legiune ea nu crede că a sosit vremea povârnişului, deaceea peste orice greutăţi, pregăteşte înălţarea viitoare cu încredere, cu răbdare, cu metodă. Întruchipează însă Legiunea o etapă a destinului istoric românesc? — Legiunea se găseşte pe linia măririi româneşti, la capătul de azi al firului care reînodat la Unirea Principatelor a dus prin Independenţă şi Regalitate la Unirea cea Mare. Acum Legiunea a primit făclia. Atâţia suflă să o stingă, încătuşând pasul atergătorului în loc să-l înteţească. Nu poţi privi decât cu resemnată îngăduinţă atâta nepricepere Dar dacă ar pricepe toţi toate am fi un neam de înţelepţi. Totuş cei cari se amestecă să facă istoria unui neam, ar trebui să înţeleagă simplul adevăr că a se împotrivi liniei lui de mărire este o crimă pentru care istoria îi va pedepsi aşezându-i pentru eternitate în rândul Vogorizilor. Astfel vor înţelege poate domniile lor, dece unii Români preferă să fie daţi afară din slujbe, judecaţi din ordin, svârliţi în temniţi, bătuţi, schingiuiţi, martirizaţi — şi împăcaţi să îndure toate pentru Legiune, odatăce au recunoscut în ea mărirea viitoare a neamului —, decât a fi Vogorizi răsplătiţi cu onorurile şi arginţii vremelniciei lumeşti în schimbul desonoarei şi al infamiei pecetluite de istorie pentru eternitate. Pe ce temeiu se crede Legiunea stăpână a destinului românesc? — răsare întrebător Vogoridele contemporan. Legiunea nu este stăpâna, ci purtătoarea destinului românesc, ea este însuşi neamul care se îmbracă în zale pentru o luptă pe viaţă şi pe moarte. Ea este chezaşa dăinuirii româneşti, ea este ultimul şi unicul ei razim de azi spre mâne, ea redeschide neamului umilit şi terfelit calea onoarei, a gloriei şi a mântuirii. Singură Legiunea a recunoscut şi s'a împovărat cu răspunderea de a face dintr'un neam robit un neam stăpânitor. Ea este expresia de ultimă limită a simţului naţional de conservare, de aceea tot ceeace i se împotriveşte se va prăbuşi în prăpastia infamiei vogoridice. Căci nu va îngădui Dumnezeu ca Vogorizii să triumfe pe cadavrul neamului românesc.

BARBU SLUŞANSCHI

CRONICI

PAGINI NOUI DE ISTORIE

■ In inima Bucureştilor, pe un planşeu la înălţime de 24 metri, s'a adus în Duminica de 26 Septembrie mărire lui Dumnezeu. Şi s'a ridicat, de Căpitanul generaţiei noastre, steag tricolor de biruinţă peste ticăloşia politicianistă care jos a scăpat poziţie după poziţie acestui neam. Înălţarea noului sediu legionar însamnă *o pauză între două lupte*. Da, o pauză — după 10 jertfe de vieţi, după 1851 ani, 11 luni şi 23 zile de temniţă, într'un războiu cumplit cu trădarea, şi ura, şi mişelia; o *pauză* — adecă în 84 zile (dela 14 Iunie până la 26 Septembrie s'au consumat 19 ani şi o lună, deci 6860 zile, de salahor) o mândră cetate cu 5 etaje s'a înălţat în cântec şi credinţă. ■ Comerţul legionar a deschis o nouă luptă cu cele dintâi biruinţe. Un nou drum de istorie românească sub semnul unor cuvinte de istorie: „*Există astăzi o tendinţă în comerţ: a se îmbogăţi cât mai repede. Nu! Veţi renunţa la ea. Tendinţa va fi: Să trăesc, să nu mă îmbogăţesc. Există justificat de legile Naturii «dreptul la viaţă», nu «dreptul la îmbogăţire». Intreaga mentalitate trebuie răsturnată: bucuria rapace de a se îmbogăţi, pofta de câştig, trebue schimbată cu: bucuria de a face un serviciu celor din jurul nostru. Bucuria de a vedea că ai făcut un bine şi că orice om care iese din prăvălia ta, pleacă mulţumit. Bucuria aceasta face mai mult decât bucuria pe care ţi-o poate procura 20 lei pe cari i-ai luat în plus dela un om*"... E ordinul Căpitanului. Din care răsare o *ţară frumoasă ca un soare şi puternică şi ascultătoare de Dumnezeu*.

REVISTE

■ **Insemnările Sociologice,** cu aceeaş promptă regularitate în apariţie, ne aduc în n-rul pe Septembrie două temeinice articole asupra jidovimei. D-l Prof. Brăileanu analizează „uneltirile criminale" ale acestui satanic popor în viaţă statelor naţionale şi în special la noi. Camaradul Ion Ţurcan continuă problema analizată în articolul „Primitivismul iudaic" (Ins. Soc., III, 4), înfăţişându-ne de astă dată „aspectul real al primejdiei jidoveşti". Susţinem, fără nici o teamă de desminţire, că sunt unele din cele mai bune rânduri ce s'au scris la noi asupra acestei chestiuni. O analiză demnă de pana unui fin intelectual, pornită dintr'o judecată limpede, acest rechizitoriu de toată seriozitatea la adresa neamului iudeu poate înfrunta orice critică ne-„huligană". Am dori-o în broşură. Camaradul Leon Ţopa contribue din Italia cu un bun articol despre „Fascismul şi libertăţile democratice", iar d-l Prof. Brăileanu ne dă alte câteva savuroase pagini din „manuscrisul descoperit la Veneţia", care ne-a surprins aşa de plăcut în numărul precedent al Insemnărilor. De astă dată „Viziunea dantescă: Iadul"! Numărul se încheie cu recenzia volumului „Bilan de Communisme (Cahiers Economiques et Sociaux publiés sous la direction de Henry Peiret) şi cu „revista revistelor". Un număr dens şi preţios. ■ **Curierul,** redactat de d-l Nic. N. Petra, este un nou pion pentru credinţa generaţiei noastre. N-rele 8—9 (15/IX. a. c.) se deschid cu articolul d-lui V. Pascu „Suntem împotriva intelectualilor?" — o categorică punere la punct. D-l Pimen R. Constantinescu scrie despre „Haos literar şi cultural", iar d-l Axente Creangă închină câteva pagini ştiinţei romaneşti. Insemnări asupra diverselor probleme de actualitate şi recenzii (în special asupra publicaţiilor legionare), bine scrise. O revistă bună. ■ Spre bucuria noastră a tuturor, **„România creştină"** a cam. Sergiu Florescu a înfrânt opreliştile prosteşti ale stăpânirii, care totuşi nu-şi poate ascunde rânza şi dacă ziarul scapă de cenzură, confiscă pe alocuri (ca de ex. la Cernăuţi) câte un număr. „România creştină" este oglinda mişcării legionare. De aceea în ea se scrie „sobru, obiectiv, fără exagerări de cifre şi fapte şi fără beţii de cuvinte".

ION NEGURĂ

INSEMNARI

■ **In pragul unui nou an.** Cu numărul acesta intrăm în al treilea an al existenţei noastre. Trebue să scot în evidenţă că în timpul celor doi ani de apariţie regulată, revista noastră nu a primit — nici nu a cerut — nici un fel de subvenţie. De aceia nu suntem îndatoraţi faţă de nimeni. Din contră mulţi din cei ce au cerut să le trimitem *Iconar*-ul şi pe cari i-am crezut sinceri pentru a sprijini modest o viaţă de cultură românească, nu ne-au achitat nici până azi abonamentul, cu toate că ştiau că acesta este singurul nostru mijloc de existenţă. In schimb ţinem să mulţumim aci tuturor acelora ce şi-au dat obolul cu promptitudinea caracteristică unei noui vieţi româneşti. Aceştia să ştie că din banul lor un muncitor creştin este în stare să cumpere, pentru el şi familia lui, pâinea de toate zilele. Putem deci să spunem în pragul celui de-al treilea an că această casă a iconarilor a rămas mai departe cinstită. Şi nu numai pe planul unor eventuale profitări materiale, ci mai ales pe tărâmul ideologiei legionare. Nici unul din cei ce au pornit acum doi ani în luptă pentru căpitan şi artă nu a rămas îndărăt. *Iconar*-ul nu a avut trădători. Privesc colecţia frumoasă a verdelui *Iconar* şi gândesc că o parte din tinereţea noastră, din ceiace am avut mai curat în noi, zace îngropat în paginile sale. Este epoca noastră de verificare, a tuturor acelora ce-am învăţat să ţinem un condei în acest mănunchi de flăcări verzi. Pentru viitor nu avem decât un singur gând: *Realizarea deplină a renaşterii legionare.* Vreau să afirm aci că dacă am reuşit să realizăm ceva în ceiace priveşte, nu domeniul ideologiei politice, ci sfera celor mai subtile probleme de artă pe cari le râvnesc iconarii, apoi aceasta s'a făcut numai şi numai pe suportul de bogată spiritualitate ce ni l-a imprimat mişcarea legionară. Legiunea ne-a dat măsura vieţii. De aceia în pragul celui de-al treilea an al vieţii noastre strigăm din toată puterea piepturilor: *Trăiască Legiunea şi Căpitanul!*

Liviu Rusu

■ **Lucian Blaga şi „Iconar"-ul.** Iată ce ne scrie — din Berna, unde lucrează la opera „Artă şi valoare" din ciclul „Trilogia valorilor" — Lucian Blaga: *„Urmăresc cu înflăcărat interes lirica acelei flore iconare, atât de neaşteptat răsărite în Bucovina. Şi mi-ar plăcea s'o am în masă compactă la dispoziţie..."* Lui Lucian Blaga îi mulţumim pentru apreciere. Şi-mi reamintesc cu drag, de departe, de începuturile „Iconarului", care, azi, are trei mari, recunoscute valori în lirica românească: George Drumur (d-l prof. Dragoş Protopopescu are o surpriză cu poezia acestui brav muritor de foame în Cernăuţii tuturor potlogăriilor şi invidiilor, unde şperţul înfloreşte ca la Ţarigrad, iar mediocritatea se bălăceşte în toate cercurile oficiale!), Teofil Lianu (haiducul ăsta, care, aici, la Bucureşti, e discutat mai abitir ca Homer, dar care, la el acasă, trebue să îndure toate toanele toante ale unei scălâmbăiate autorităţi şcolare!) şi Iulian Vesper (care publică în „Rânduiala" nişte versuri de latină claritate). George Drumur şi Teofil Lianu (ambii au şi fost programaţi într'un manual şcolar, care va apare la anul! — au devenit, deci, colegi cu... Vasile Alecsandri şi Coşbuc...) trag pisica de coadă în Bucovina. Dece? Pentrucă oficialitatea de azi din Cernăuţi (care, în frunte cu d-l Artur Apatti, ar trebui să şi scoată până la pământ pălăria în faţa celor doi poeţi, cari deşi nu-s doftori, au mai multă glagoare ca un batalion de conţopişti universitari), e pur şi simplu neroadă. Acu, or vrea domnii cei „mari", or n'or vrea, da „Iconar"-ul a devenit o realitate românească, despre care se scrie enorm, se discută idem şi se vorbeşte până şi la... radio (despre d-l Artur Apatti, se vorbeşte la Camenber; e şi asta o consolare). Iar încuiţilor bonţi din oficialitatea cernăuţeană le explic: d-l Lucian Blaga e *Doctor* (cu D mare) în filosofie, membru al Academiei Române, ataşat de presă la Berna (Berna e în Elveţia, domnule Apatti) şi are automobil... Aşa că, până şi pentru înţelegerea d-lui prefect, d-l Lucian Blaga înseamnă ceva... Voi, George Drumur şi Teofil Lianu, daţi-i dracului pe domnii înţepaţi, pedanţi, şi cu inimă de iască! Prostia se poartă întotdeauna cu morgă. Trebuie să fi fost şi pe vremea lui Villon primari şi alte dopuri de astea. Cine-i mai ştie? Când cineva Vă ia pe sus şi Vă contestă imensul talent, cu care V'a dăruit bunul Dumnezeu, gândiţi-Vă că modesta ciocârlie sboară mai sus ca îngâmfatul curcan, chiar când el e aproape profesor universitar...

Mircea Streinul

N. B. Bucovina cea adevărată, pe care-o iubesc cum iubeşti dimineaţa sau lumina blândă a Suceviţelor, e altceva. Din cauza mediului „oficial", sufocant, am plecat de-acolo. Dar îi asigur pe bandiţii vieţii publice că mă voiu reîntoarce cândva. Şi mult scrâşnet o să fie...

Bucureşti, 30 Septembrie 1937. **M. S.**

■ Comerţul legionar, face paşi gigantici. Pentru a putea păşi pe calea comerţului, când ai de luptat cu uriaşa forţă iudaică, ai nevoie de o elită şi cea mai aleasă. Nu o are nimeni în ţara noastră, afară de legiune. Dar cum tot ce face Legiunea a fost imitat, bine înţeles fără a se putea reuşi, va fi parodiată şi această iniţiativă. Cei ce imită sunt: *a*) Guvernul care pentru a opri străduinţa spre mai bine a legionarilor a oprit taberele de muncă benevolă, înlocuindu-le cu munca forţată şi compromiţând astfel ideia de „muncă în folosul obştesc." Guvernul fiind că e naţional şi democrat, nu se poate să nu se gândească şi la salvarea comerţului românesc. Deaceia deocamdată guvernul face tot ce se poate pentru a compromite comerţul legionar. Căpitanul a dat un ordin ca legionarii să strângă metalele vechi. Guvernul se spune, intenţionează să adune şi el, neadmiţînd ca particularii „să-şi bată joc" de fierul vechi care e o bogăţie naţională. *b*) Intr'al doilea rînd vine categoria canaliilor care se ocupă pe larg de „categoria canaliilor", şi cu vorba şi cu fapta. Canaliile trag cu urechea Cînd au zărit o stea pe cerul românesc la început îşi bat joc de ea; pe urmă se dau drept cauza stelei noui. Astfel canaliile vor trebui să spună de pildă: „Numai mulţumită atitudinii noastre etc. s'a început o muncă reală, constructivă... In toate părţile se adună fier vechi... Comerţul românesc va fi salvat. Dacă guvernul prin uneltirile lui oficiale nu face decît să încurajeze avîntul legionar, canaliile sunt singurele specimene cari descurajează şi provoacă greaţă. Ele vor trebui să stea în fruntea celor spînzuraţi de limbă.

■ La Inspectoratul Şcolar al Reg. a XIV-a încă nu s'au terminat numirile de suplinitori. Aproape nu e şcoală care să-şi aibă orariul definitiv. De o lună de zile au început cursurile şi şcoala e obligată să băiguiască, din pricina neputinţei inspectoratului şcolar. Ce urmăresc domnii inspectori? O justă selecţioare a elementelor? Vom dovedi odată, că nu! şi pentru haosul ce-l provoacă în şcoală, domnii de azi să ştie că vor fi traşi la răspundere.

G. Macrin

■ Camaradul Enache Căşaru în „Omul Nou" din 20 Sept. 1937: „Nu dârzenia de fier a Legiunii, nu uriaşa putere morală care singură se preumblă în adâncul vieţii legionare... nu acestea au determinat cunoscutele reacţiuni prea violente, ci întinderea numerică, — iată groaza care se răsuci ca un cuţit în pieptul democraţiei întreţinut de fabuloase numere". Inspăimântată de *număr* singurul lucru la care e sensibilă, democraţia a deslănţuit prigoana, doar îl va limita. Numai că Legiunea, dacă nu creşte în întindere, creşte în adâncime, pregătind o transformare cu atât mai totală a ţării, cu cât mai stăvilită. Din opreliştea Legiunea se alege cu forţe acumulate, gata de revărsare. Victoria e inexorabilă, căci e a calităţii trainice.

■ Circulară oficială: „Demonstraţiile *turbulente*... pe care le organizează diferitele grupări... nu sunt permise decât cu prealabila aprobare a ministerului de interne". Prin urmare demonstraţiile turbulente sunt admise cu oblăduirea stăpânirii. Manifestaţiile legionare sunt însă prin definiţie paşnice şi ordonate. *Deci nu au nevoe de aprobare!* Logic... Iată la ce subterfugii stilistice recurge guvernul spre a dicta interdicţii bazate pe procese de intenţii. Dacă nu puneau „turbulente", se întreba lumea: „Apoi dece să cerî aprobare pentru sfinţiri de troiţe, serbări culturale, excursii în munţi — doar nu suntem „glebae adscripti"?" Ele sunt „turbulente" când le fac legionarii, şi deoarece le fac ei, interzise. Ce buni profesori de dictatură avem! — Numai că dictatura lor e împotriva sufletului ţării, a noastră va fi descătuşarea lui.

S. E. Barbu

REDACŢIONALE

■ ICONAR-UL apare odată pe lună. Abonamentul anual: 60 lei. Redacţia şi administraţia este în Piaţa Unirii N-rul 3, Cernăuţi, Directori: Liviu Rusu şi Mircea Streinul. Secretari de redacţie: Ion Negură şi George Drumur. ■ Il rugăm pe domnii colaboratori să ne trimită manuscrise citeţe şi revăzute; altfel nu vor fi luat în considerare. ■ Poşta redacţiei n'avem. Cine doreşte vre-un răspuns este rugat să adaoge timbrele poştale necesare. ■ D-nii autori, cari doresc să li se recenzeze operele sunt rugaţi a ni le trimite în dublu exemplar.

■ Anul III, N-rul 1; Septembrie 1937.

Tipografia „Mitropolitul Silvestru"
Cernăuţi, Piaţa Unirii No. 3 (Palatul Naţional)